

tatta be a vállalat L. község pénztárába, holott az épülő gyártelep területi megoszlásának arányában az alkalmazottiak egyharmad részének általános kereseti adója illetné meg L. községet. A pénzügyigazgatóság a kérelmet elutasította és a panasz ezen elutasító végzés ellen irányul. Az 1925. évi 300 P. M. számú H. Ö. 40. §-ának 1. bekezdése szerint az érdekelt község a m. kir. közigazgatási bírósághoz panasszal élhet az adófelszámolási bizottságnak, illetőleg a pénzügyigazgatóságnak a kereseti adó jogossága és mérvé kérdésében hozott másodfoku határozata ellen. Jelen esetben a község nem az általános kereseti adó jogosságát és mérvét támadta meg, hanem azt sérelmezi, hogy habár a kereseti adó az alkalmazottak egy jelentékeny része után az 1925. évi 300. P. M. számú, H. Ö. 47. számú §-a alapján L. községet illeti meg; mégis V. község pénztárába szolgáltatott be. Miután a felhívott 40. §. értelmében az általános kereseti adó beszolgáltatása kérdésében a végső fokoni döntés ezen bíróság hatáskörébe utalva nincsen, a rendelkező rész értelmében kellett határozni.

(1927 január 12. 12.762/1926. P. sz.)

Nem tekinthető az ügylet saját nevében megkötöttnek az olyan bizománynál, akinek jutalék fejében a limit-ár és tényleg elért eladási, vagy vételár közötti különbözet jár. A m. kir. közigazgatási bíróság ítéletének indokai: A kir. pénzügyigazgatóság adózó fél forgalmi adó fizetési kötelezettségét azon az alapon állapította meg, mert a panasszal megtámadott határozatban megjelölt három esetben panaszos fél a forgalmi adót csak a megbízó felek által adott limit- és a ténylegesen elért eladási és illetve vételár között elért különbözet, mint jutalék után róta le, ilyen esetben pedig az ügyletek megbizási, vagy bizományi ügyleteknek nem minősíthetők és panaszos, mint aki az ügyleteket saját nevében és számlájára kötötte, a tényleges nyers bevétel után tartozott volna adózni. Minthogy azonban a megbizói és bizományi jutalék a K. T. 373. §-a értelmében a megbízó és megbízott közötti szabad megegyezés tárgyát képezi, a törvény tehát nem zárja ki ezen bizományi jutalék tekintetében való megegyezést, hogy a megbízott jutalékát a limit-ár és a tényleg elért eladási vagy vételár közötti különbözet képezze, mint az a panasz tárgyává tett három esetben történt. S minthogy ilyen tényállás mellett a panaszos cég által lebonyolított háromrendbeli ügylet azon okból, mert a bizományi és illetve megbizási jutalék számszerű összegben, vagy meghatározott százaléokban előre meg nem állapított, saját nevében és saját számlájára megkötöttnek nem tekinthető. S minthogy panaszos az elért árkülönbözet, mint kikötött jutalék után járó általános forgalmi adót a vizsgálat adatai szerint hiánytalanul leróta s így az elért tényleges nyers bevétel után jogosan megadóztatható nem volt, a panaszt jogosnak kellett elismerni.

Vagyónátruházási illeték. 1920. évi XXXIV. t.-c. 41. és 57. §. 117.303/1923. pümin. rend. 5. §. Az adó- és értékbizonyítványoknak az adásvételi szerződéssel egyidőben való bemutatásának elmulasztása csak birság kiszabását vonhatja maga után és nem szolgálhat okul a vételár alapján előzetesen befizetett illetéken felül kiszabott pótilleték utáni, a szerződés bemutatásától számított pótlék követelésére. A m. kir. közigazgatási bíróság ítéletének indokai: A felterjesztett iratok adatai szerint a panaszos 1923. évi december 5-én kelt szerződéssel édesanyjától 15,900.000 koronáért ingatlant vásárolt, amely ügylet után 1923.